

2689 20. Febr. 1895: Enefte Beh. af Lovf. om Forandr. i L. om veneriff Smittes Udbredelse. 2690

Udtryk „trods Politiets Forbud“ minder lidt uhyggeligt om enkelte Paragraffer i almindelig borgerlig Straffelov, saaledes § 180, hvor der staar, at Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel, hvor dette Udtryk som bekendt kun vil sige, at der kræves Politiets Tilladelse, og § 182, hvor der tales om de Personer, som mod Politiets Forbud have Fruentimmer til Huse, der ernære sig ved Løbsagtighed, hvor det som bekendt kun vil sige, at en saadan Tilladelse skal have. Jeg tror imidlertid ikke, der er nogen Grund til at nære særlig Frygt for, at noget saadant skulde være Meningen med dette Forslag. Her er Tale om Forhold, hvor det paa en Gang gælder om at fremme Moralen og de næringsdrivendes Interesser, og man maa derfor antage, at saavel den højtærede Justitsminister som den højtærede Kultusminister og Indenrigsminister kunde have stor Interesse af at faa dette Forbud hurtig udstedt, saaledes at det i Virkeligheden vel kan siges, at Advarsel een Gang kræves, for at Straffen senere kan indtræde. Hvad de skærpede Straffebestemmelser angaar, da forekomme de mig at være ganske naturlige. Lovens Mening har jo aldrig været, at man skulde fremme Løsløshed, og naar man altsaa berøver Dyrighedene et Magtmiddel, er det ganske rimeligt at unde dem et andet, for saa vidt det da ikke maatte antages, at de allerede i Forvejen havde mere end tilstrækkelig deraf, og det kan næppe siges. — Det er jo et overordentlig vanskeligt Folkeskærb, der her er Tale om at regere, og det er ganske naturligt, at der kræves temmelig skarpe Midler. Endelig er der § 1. Denne Paragraf vil sikkert finde almindelig Tilslutning fra alle Sider. Det synes mig forfærdeligt at tænke sig, at en Kvinde, som er i en Alder, hvor hun ikke en Gang har Raadighed over sig selv til frit at vælge, om hun vil indtræde i et hæderligt Tjenesteforhold — og det har hun ikke efter Lyndelovens § 1 — skulde have Tilladelse til at tage Ophold i en Lastens Hule af værste Art, og endnu mere forfærdeligt er det, at det indtil nu har været og foreløbig fremdeles er saaledes, at Politiet kan tvinge hende ind paa saadanne Steder. Alt i alt forekommer det mig saaledes, at Lovforslaget maa siges at være acceptabelt

i den Form, hvori det kommer til os fra Landstinget. Det indeholder i formel Henseende nogle Ændringer, om hvilke man vistnok i hvert Fald kan sige, at de ere uskedelige, og i reel Henseende adskillige Forbedringer, og det Forbedringer, som alle sammen gaa i en Retning, hvor man billigvis oppe i Landstinget kan gøre Regning paa Tilslutning fra Folketinget. Jeg tror derfor, det er fuldt forsvarligt at tage Loven i den nuværende Skikkelse, og jeg vil gaa videre: Jeg tror ogsaa, det vil være i høj Grad klogt at gøre det. Der kan jo næppe være nogen Tvivl om, at dette Lovforslag har haft mindre blide Raar oppe i Landstinget; det har der været under temmelig vanskelige Forhold. Vi ere jo alle bekendte med den højtærede Justitsministers mildest talt meget kolige Holdning over for det, blandt mange af Juristerne oppe i Landstinget er det lidet yndet, fordi de holde stærkt paa de bestaaende Forhold, og der findes ligeledes vidtgaaende Elementer, hvem det forekommer, at Reformen er for ubetydelig til, at det er værd at tage sig af den. Den overordentlig lange Tid, Behandlingen har taget der oppe — jeg tror, at Landstinget har brugt flere Dage om at behandle dette Forslag, end det i sin oprindelige Skikkelse indeholder Bogstaver — og den Omstændighed, at man har fundet Udvalgsmedsættelse nødvendig, alt dette tyder paa, at det har knebet med at faa Forslaget igennem. Det er imidlertid lykkeligvis, men det er gaaf, som jeg tillod mig at spaa ved første Behandling herved, at Forslaget nok skulde vise sin Styrke i sin overordentlig snævre Begrænsning, det høje Tings Retfærdighedsfølelse har sejret, og vi have nu faaet en Lov herved, som er accepteret af den højtærede Justitsminister, og som er bleven enstemmig vedtagen af det andet Ting. Det er jo efter mange Aars Uenighed om disse Spørgsmaal et Resultat, som forekommer mig at være ret betydningsfuldt, og derfor vil jeg tillade mig at advare indstændigt imod, at man nu skulde friste Lykken paany ved at sende Forslaget tilbage til Landstinget. Man kan gerne kalde dette Fremstridt lille, men principielt set, tror jeg dog, det er stort, for saa vidt det med Sandhed kan siges, at ved dette Forslags Gennemførelse vil den største Skam-